

Hans Knapper

ZEILENDE LEVENSGENIETER

■ Evert Nieuwenhuis

Oud-barcommissaris Hans Knapper geniet van 'knalhard wedstrijdzeilen' maar ook van lekker borrelen in de kuip bij een ondergaande zon. Met 'Het Y dat ben jij!' hielp hij mee een frisse wind door 'Het Y te laten waaien'.

"Het uitzicht is zeker niet verkeerd", zegt Hans Knapper, als hij uitkijkt over het Binnen-IJ vanaf het NDSM-terrein. We zitten in restaurant P1lek, niet ver van de locatie waar zeilvereniging Het Y zich 135 jaar gelden vestigde. Binnenvaartschepen, een loodsboot en een enkel jachtje varen voorbij. Op de achtergrond schittert het centrum van Amsterdam in de winterzon tegen een helblauwe lucht. "Maar zo mooi als bij onze club in Durgerdam is het toch echt niet."

Hans Knapper (kok, fotograaf, zeiler en levensgenieter) bestelt een Oeuf Benedictine ("een klassieker en altijd lekker") en vertelt over de Nieuwjaarsreceptie van een week geleden. "Die was een groot succes. Zo zie ik de vereniging graag: jong en oud beweegt door elkaar heen, de sfeer is open en positief en mensen vinden elkaar in een gedeelde passie: zeilen. De bestuurstafel staat vol lekker eten dat we zelf hebben klaar gemaakt – want dat kunnen we – in onze nieuwe keuken, die we zelf hebben ontworpen en gebouwd – want ook dat kunnen we. Het sociale concept van de vereniging vind ik heel belangrijk. Daarin ben ik een beetje een oude

idealist: we moeten het samen doen en er samen iets moois van maken – de nieuwjaarsreceptie is daar een mooi voorbeeld van. Een vereniging is een interessante organisatievorm. In het geval van Het Y is het een vrij grote organisatie, die geheel gerund wordt door vrijwilligers en dat gaat al 135 jaar goed. Best indrukwekkend." Ongeveer acht jaar geleden werd Hans lid van Het Y. "Het eerste jaar heb ik regelmatig een havenmeesterdienst gedaan. Op die manier leer je een hoop medeleden kennen. Vanwege mijn horeca-ervaring vroeg Frank mij op een gegeven moment, of ik het walgedeelte tijdens de grote wedstrijd-evenementen wilde helpen organiseren. Vanuit die positie heb ik het barcommissariaat op me genomen en heb dat vijf jaar met veel plezier gedaan."

In zijn beginjaren waren er zorgen in de vereniging, vertelt Hans. "Er waren veel veranderingen in de zeilsport. Het botenbezit daalde, de vergrijzing werd merkbaar en het aantal vrijwilligers nam af. Het Y was hierin natuurlijk niet alleen. Bas Boer en ik zijn daarom een onderzoek begonnen onder diverse zeilverenigingen rond het IJsselmeer, hoe zij de toekomst van de zeilsport zagen. Dit heeft geresulteerd in 'Het Y dat ben jij!': een lijvig verslag, een enquête onder de leden en uiteindelijk een advies aan het bestuur en vereniging. Die zijn daarmee aan de slag gegaan. Een werkgroep maakte en toekomstgericht tienjarenplan, dat overigens al binnen

drie jaar is uitgevoerd. Ik vind dat er nu een heerlijke dynamiek in de vereniging is.”

Wanneer ben je begonnen met zeilen?

“Toen ik 14 jaar oud was. We waren met het gezin op vakantie in Frankrijk, in een Kip caravan. Wij Knappers zijn nogal fors gebouwd, dus dat was soms een beetje krap. Mijn vader wilde graag wat rust en ruimte en gaf zijn twee puberzonen op bij de zeilschool naast de camping. We kregen les in het Frans, waarvan we natuurlijk geen woord verstonden. Maar mijn liefde voor het zeilen is daar begonnen. Dat Franse zeildiploma heb ik nog steeds, overigens. Daarna bleef ik geregeld zeilen met geleende of gehuurde bootjes. Toen ik begin deze eeuw in het Oostelijk havengebied van Amsterdam kwam te wonen, heb ik mijn eerste scheepje gekocht. Een Draayer 19, overigens een ontwerp van Wiebe Draijer, die ook lange tijd lid is geweest van Het Y.”

“Echt, zeilen maakt het leven mooier”

Hoe ben je bij Het Y terecht gekomen?

“Dat kwam door Joop van Rijn van de Quinto, zo’n acht jaar geleden. Joop kwam vaak in café-restaurant Quinto – waarnaar Joop zijn boot heeft vernoemd – en ik werkte daar als kok. Joop vroeg mij eens mee te zeilen op de Quinto tijdens de dinsdagavondwedstrijden. Dat ben ik blijven doen, niet alleen op de Quinto, maar ook op de Secondo en later met Dick de Leeuw op de Horizon, een halftonner die in Uitdam lag. Dick was terminaal ziek en wilde graag nog zoveel mogelijk zeilen. Dat hebben we gedaan, twee- soms driemaal per week een wedstrijd. Ik kwam daardoor zo vaak op Het Y dat ik dacht: ‘Het is

misschien wel zo netjes om lid te worden’, haha! Dick heeft mij de jeugd en de schoonheid van het wedstrijdzeilen geleerd.

Na het overlijden van Dick kocht ik van Y-lid Aad Beentjes de Rosamar, een halftonner van Camper & Nicholson. Rosamar is een echt wedstrijdship: heel ‘technisch’ en ze luistert nauw naar wind, water en roer-ganger. Ik heb haar vernoemd naar het favoriete strandrestaurant van Josien (Hans’ vrouw, red.) en mij in

Portugal, ons favoriete vakantie-land. We kwamen daar vaak en genoten van het prachtige strand en heerlijke eten en de oprechte Portugese gastvrijheid. Wij werkten toen allebei in de horeca. Dat betekent keihard werken en vakanties om uit te rusten en helemaal niets te doen. Zo ontstond bij ons de uitdrukking ‘het Rosamar-gevoel’ voor als je ergens bent waar je het helemaal naar je zin hebt. Dat geldt ook voor zeilen met de Rosamar.”

Een jaar geleden werd ook jij ernstig ziek. Hielp het zeilen, en misschien wel de vereniging, je daarmee om te gaan?

“Nou en of. Ik kreeg maandenlang veel lieve kaartjes, mooie brieven, bezorgde telefoontjes en regelmatig bezoek in het ziekenhuis van leden, waarvan ik sommigen niet eens zo goed kende. Michel en Joop hebben de zorg voor mijn schip op zich genomen en soms kon ik als opstapper een wedstrijd meezeilen. Even lekker uitwaaien. Tijdens die nare chemo-periode heb ik tweemaal een schip in de prijzen gevaren: de Chouette en de Kaat. Bij goed zeemanschap hoort het om iemand met tegenwind te helpen en dat werkt. Die liefde en zorg doet je dan heel veel. Het helpt je om vol te houden en uiteindelijk te genezen. In je eentje is dat heel moeilijk.”

Wat trekt je aan in wedstrijdzeilen?

“Wedstrijdzeilen is een ingewikkelde bezigheid met enorme esthetiek. Het spel met wind en water, zeiltrim, strategie en tactiek vereist een behoorlijke concentratie en is daardoor heel ontspannend. Wedstrijdzeilen is teamwerk. Het lijkt op werken in de keuken van een druk restaurant: het is hectisch, alles moet zo efficiënt mogelijk, de adrenalinepomp gaat aan, de resultaten zijn vaak prachtig en het gezamenlijk biertje na afloop smaakt altijd goed. Bij wedstrijden vraag je het uiterste van je schip en je zoekt problemen op die je normaal

“Ondanks alle drukte en inspanning ga je met je snelle boot nooit veel harder dan een normale fiets – dat zet alles weer even in perspectief”

zou vermijden; waardoor je je schip goed leert kennen. Ik kan iedereen aanraden met je schip eens aan wedstrijd mee te doen. Soms moet je ook een beetje relativeren. Ondanks alle drukte en inspanning ga je met je snelle boot nooit veel harder dan een normale fiets – dat zet alles weer even in perspectief.”

Zeil je alleen wedstrijden of toer je ook?

“Echt een toerzeiler ben ik niet, daar is mijn boot ook niet helemaal geschikt voor. Naar Marken of Hoorn, daar blijft het wel bij. Mooi technisch zeilen op de vierkante zeemijl, daar kan ik me prima mee bezighouden. Maar ik zeil ook graag mee met anderen. Het is altijd leuk om andere schepen te leren kennen. Een paar keer een oversteek naar Engeland, een tocht op de Middellandse Zee, een paar keer de ronde om Noord-Holland en de 24 uren race – dat werk. Ik heb ook een keer op een X-42 meegedaan aan de Voiles de Saint Tropez – dan knijp je jezelf wel even in je armen: maak ik dit echt mee? De laatste tijd zeil ik steeds vaker solo. Dat vind ik ook helemaal te gek: in je eentje bestier je dan een grote machine waarop immense krachten werken. 's Avonds lekker in de haven hangen en de zon onder zien gaan, vind ik ook heerlijk. Beetje kletsen, biertje drinken – helemaal prima. Echt, zeilen maakt het leven mooier.”